

Hvagar skal ein flýggja undan 5.000 atombumbum?

Tað nyttar onki hjá teimum, sum vilja frið, bara at rýma undan harðskapi og kriggi.

Hetta hava vit aldar-gamalt dømi um her í Føroyum, sigur Árant Hansen úr Gøtu m. a. í røðuni hann helt á náttarhugnanum á summarstevnuni í Kambsdali seinastu sunnunátt.

Vit prenta røðuna her:

Tað sigst, at tá ið irsku munkarnir komu til Føroya á sinni, so var tað fyrri at fáa frið. Teir flýddu frá øllum tí harðskapi og kriggi, sum valdaði í heiminum tá. Óivað hava teir havt ein dreyum um eina tilveru á hesum oyggjum, hvar teir kundu útføra teirra gerning í frið og náðum.

Men spurningurin fyrri eftirtíðina hevur verið, um ikki munkarnir hóast alt at enda blivu offur fyrri akkurát tí harðskapi, sum teir av fyrstan tíð vóru flýddir undan. Er tað so, at

Tað má arbeiðast fyrri friði!

Nú skal eg ikki mála fanan uppá veggjin, men ikki kann tað dyljast, at tað er nógv, sum höttir heimin í dag. Millum annað dalking, avlopið av einum stinkandi idnaði, sum er við at oyða náttúruna nógvra staðni. Teknologiska framgongdin í dag er so stór, at ein ikki veit, hvørjum beini, ein skal standa á morgin.

Og síðst, men ikki minst, tann sinnissjúka vápnakappdubbingin millum eystan- og vestanlond. Alt hetta hoyra vit um dag og dagliga í útvarpi og sjónvarpi og er hetta alt höttanir, sum vit ikki kunnu lata eyguni aftur fyrri og flýggja frá.

Hvagar skal ein flýggja undan 5000 at-

ombumbum?

Nei, her hava vit øll skyldu til at taka saman lógvatuk og mótmæla. Og lukkutið eru tað fólk, ið gera tað.

Runt um í heiminum eru seinastu árin kyknadur upp sonevndar »friðarrørslur«, sum fyrst og fremst arbeiða fyrri avvápnad, bæði fyrri eystan og vestan. Hesar tvørpolitisku fylkingar eru vorðnar ein týðandi tættur í millumlanda politikki í dag. Sjálvsagt er tað eitt ævintýrligt mál at seta sær, at skula forkoma øllum vápnum her á jørðini, og tí má arbeiðast stigvíst. Av hesum kemur so heitið »atomvápnafritt øki«.

Til dømis arbeiða friðarrørslur í Norðanlondum fyrri at gera Norðanlond til atomvápnafritt øki. Og her skal sigast, at Fø-

roya Løgting til ein vissan mun skal eiga rós fyrri fyrst í 1970unum at hava samtykt, at einki hernaðarligt vald og eingi vápn skulu vera í Føroyum.

Nú, síðsta vetur, endurtók Løgtingið hesa samtykt við at skoyta uppi, at Føroyar frá nú av eru at rokna sum atomvápnafritt øki. Onkur kundi so verið freistaður til at trúð, at nú kundu feroingar bara leggja seg afturav í liggistólinum, tí Løgtingið hevði borið so í bandi, at eingin atombumba fór nakrantið at breyta her hjá okkum. Men tilverri er ikki so. Løgtingssamtyktirnar eru einki verdar, fyrr enn tær verða hildnar og virðar av fyrst og fremst okkum sjálvum og síðani øðrum.

Og virðar verða tær ikki. Tí kundi ein spurt: hvør tjóð er so illa skikkað, at hon ikki virðir samtyktirnar hjá okkara fólkavalda tingi? Men her verða feroingar noyddir at taka bjálkan úr egnum eyga, áðrenn teir taka flisina úr annamans eyga. Løgtingið ger gjøldur við egnu samtyktum, so leingi tað

góðkennir NATO her á landi. tí NATO er eitt hernaðarligt vald. Av tí at vit eru við í NATO, so eru vit feroingar eisini við til at framleiða atombumbur og sjálvandi eisini við í vápnadubbingini.

Men fyrri ein stóran part av feroingum tykist tað tó, at Føroyar hava ein meira passivan lut í hesum sonevnda NATO-samarbeiði. Men fyrri kortum visti tað seg, at flestu feroingar vórðu snyttir. Uttan at vita tað, hava vit feroingar hýst eini njósnarastøð uppi á Sornfelli, ein støð, ið er eitt av fyrstu álopsmálum hjá russum, um kriggið skuldi brostið á. ein ið verjir seg við vápnnum, verður álopin við vápnnum.

Okkara uppgáva má tí vera at visa øðrum londum, at vit feroingar eru tað sama friðarelskandi fólk, sum vit altíð hava verið. Vit vinna einki við at bera vápn.

Tí skulu vit vinna í einum fyrifallandi kriggi, so má tað vera við atomvápnnum. Og vit vita, at í einum atomvápnakriggi finst hvørki vinnari ella tapari!

Løgtingið ger gjøldur burturúr sínum egnu samtyktum, so leingi tað góðkennir NATO her á landi